

OP HERHALING

Blijspel in drie bedrijven

door

JO DUHEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OP HERHALING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JO DUHEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Sophie: Ongeveer 55 jaar. Een vlotte leuk, niet overdreven, geklede vrouw. Een zilveren halskettinkje. Eenvoudige schoenen. Geen trouwring!

Han: Ongeveer 65 jaar. Een opgewekt persoon. Normaal gekleed. Overhemd met opgestroopte mouwen, los boordje. Grijs of beige broek. Loopt op slippers. Geen trouwring.

Oma: Ongeveer 75 jaar. Moeder van Sophie. Een ondeugend-guitige vrouw. Hoort niet zo goed, maar wil toch meepraten. Vlot geklede jurk, schoenen met lage hak. Zilveren kettinkje en een gouden trouwring.

Nel: Ongeveer 36 jaar. Dochter van Sophie. Een vlot modern vrouwtje. Spreekt de taal van nu. Modern gekleed. Strakke legging, strak truitje met glitter, brede opvallende ceintuur. Gouden of zilveren schoenen of laarsjes. Geen trouwring.

Wim: Ongeveer 55 jaar. Een versierder, die met zijn sieraden zijn zin probeert te krijgen. Keurig in 't pak, stropdas en glimmende schoenen, Geen trouwring.

Rob: Ongeveer 56 jaar. Een ambitieus persoon, die alleen voor zijn werk leeft, waar hij indruk mee wilt maken. Gekleed in een zwarte broek, een zwarte schipperstrui. Later in een kapiteinspak. Geen trouwring.

Willy: Ongeveer 55 jaar. Een wat naïeve agente die probeert door haar zogenaamde Wetkennis gezag te tonen. In politietenuue. Zwarte schoenen. Geen trouwring.

Karel: Ongeveer 57 jaar. Oude vrijgezel. Altijd in de buitenlucht. Licht bruin getint. Gekleed in een spijkerbroek en trainings-jack, sportschoenen, geen trouwring.²

4 dames en 4 heren.

DECOR:

Linksachter een deur naar de keuken en de achteruitgang. Links voor een raam wat op de tuin uitkijkt. Rechtsachter een deur naar de hal en de voordeur. Linksmidden een wandkast met van alles er in, niet breekbaar en een juwelenkistje. Links voor een driezitsbank. Rechts voor een tafel met drie stoelen. Op de tafel een kleed en een plant. Midden achter een ladenkastje met daarop een schemerlampje, foto's en een kandelaar. Rechts voor een bloementafeltje met plant. Verdere aankleding, zoals gordijnen, schilderijen, kleedjes en dergelijke naar smaak.

EERSTE BEDRIJF

(als het doek opgaat, is Sophie bezig het meubilair af te stoffen)

HAN *(als de zaal rustig is, met twee zware koffers, links op)*: Zo, schatje, nu gaan we eerst eens een poosje met vakantie! *(zet koffers neer)*

SOPHIE *(doorgaand)*: Had ik ook gedacht!

HAN: We zijn nu alweer zo'n 15 jaar bij elkaar, na onze scheidingen van Gert en Mien. En nog nooit samen in een bungalowpark geweest!

SOPHIE: Nee... Zo je zegt! Zowat vijftien jaar op bed doorgebracht. Om de schade van 32 jaar in te halen!

HAN *(naar haar toe)*: Dat hoort er nu eenmaal bij, Sophie!

SOPHIE: Jawel.... Maar ik zal nu toch wel eens een week willen wandelen!

HAN: Dat gaan we dan ook doen, lieverd!

SOPHIE *(stopt)*: Ik was vanmorgen bij de huisarts, om voor een week medicijnen op te halen..... Zeg ik tegen hem dat ik, na die vijftien jaar met jou, mijn benen haast niet meer uit elkaar kan houden... Wat denk je dat hij zei?

HAN: Ik zou het echt niet weten, Sophie.

SOPHIE: Dan moet je ze nummeren.

HAN *(lachend)*: O ja? Wat een geinponem.... Dan weet hij zeker niet, dat we allebei een rot huwelijk achter de rug hebben!

SOPHIE: Natuurlijk weet hij dat! Hij komt hier al zo'n 30 jaar over de vloer, Han. Hij vindt het juist fijn voor me dat ik jou nu heb. *(kust hem)* En ik ook! Dat weet je toch?

HAN: Jawel..... Jammer dat je moeder mij nog steeds niet accepteert! Daar is ze na 46 jaar nog geen steek in veranderd.

SOPHIE: Ik weet het Han..... En ik heb 't daar ook moeilijk mee... Maar..... zo is ze nu eenmaal. Alles wat vroeger een Haviksneus, een Puntneus of een Mopsneus had... kraakte zij af.

HAN *(voelt aan zijn neus)*: Dat viel bij mij toch nog wel mee....

SOPHIE *(lachend)*: In haar ogen niet. Ze zei elke dag dat ik van jou lelijke mopskinderen zou krijgen.

HAN: Alsof ze zelf moeders mooiste was!

SOPHIE: Ze keek alleen maar naar het uiterlijk. Ze wilde een knappe schoonzoon hebben.

HAN *(wrang)*: En die kreeg ze! Dat hij innerlijk niet deugde... Nou ja.... Daar had zij geen hinder van!

SOPHIE *(ander gesprek)*: Vergeet niet die twee weekendtassen van boven te halen, Han.....

HAN: O ja! Ik zal het gelijk even doen. *(naar deur links achter, opent die en Oma komt op)*

HAN *(hard)*: Wat een geluk, Oma... Dat ik geen lelijke mops-kinderen meer kan verwekken bij je dochter. *(tot Sophie, met knikje naar Oma)* Moeders mooiste niet.... En ook nog zo doof als een kwartel! *(links af)*

OMA *(gaat aan tafel zitten)*: Dat zit hem nogal hoog, he.... Dat van die mopskinderen.

SOPHIE *(hard)*: Ja, nogal logisch! Het heeft hem 25 jaar geluk gekost! En mij ook!

OMA: Je had toch niet naar me hoeven luisteren?

SOPHIE: Nee..... Ma, toen niet! Nu laat ik me niet meer beïnvloeden. Ik heb nu gelukkig een eigen mening.

OMA: Gert was toch een goeie man voor je, Sophie? En knap! Dat hij ziek was, daar kon hij niets aan doen. Jullie hebben toch maar een lieve knappe dochter gekregen!

NEL *(van rechts op, met jack aan en strakke legging)*: Hai, ma.... *(hard)* Hai, oma!

SOPHIE *(tot oma)*: Als je het over de duivel hebt... *(tot Nel)* Kind, je komt als geroepen. Dan kan ik Han even gaan helpen met de weekendtassen. *(links af)*

NEL *(gooit jack op een stoel)*: Zo, oma... Ik kom u ophalen. Heeft u ook al een tas ingepakt?

OMA *(verbaasd)*: Moet ik dan nu al mee? Ik ben net uit bed!

NEL *(lachend, tot zichzelf)*: Oh, ik hoor het al! Nog geen tas dus. *(hard)* Geeft niet hoor, oma... We pakken straks samen wel wat spulletjes bij elkaar.

OMA: Hoe gaat het nu met je?

NEL: Och... Wel goed hoor.... Een beetje stil, nu Frank bij me weg is. Maar eh.... Ik zet 's morgens de radio aan... En ik ga maar veel met de hond wandelen!

OMA: Hoe lang ben je met Frank getrouwd geweest?

NEL: Ongeveer 16 jaar, oma....

OMA: Zo lang nog?

NEL: Het ging echt niet langer! Hij wilde een huisvrouw van me maken! En dat ben ik nu eenmaal niet! Hij was wel lief hoor... Maar een huisvrouw... Nee, dat zag ik niet zitten! *(zachter)* Ik heb nu weer een nieuwe vriend!

OMA: Wat? Heb je iets verdiend?

NEL *(schiets in de lach, hard)*: Een vriend. Ik heb weer een nieuwe vriend, oma!

OMA: Oh... Je moeder had vroeger ook veel vrienden.

NEL: Peter heet hij! Een hele vlotte, leuke knul....

OMA: Ze zijn allemaal gescheiden. Of ze liggen in scheiding. Dat hoorde ik drie weken geleden bij de slager.

NEL: We passen zo goed bij elkaar, oma... Te onwijs zeg!

OMA: Van tante Trui! Weet je wel? Die is net een wandelende krant. Ze weet alles!

NEL: We gaan elke zaterdag dansen in een leuke tent.... En 's woensdags bingoën in Roozendaal!

OMA: Tante Trui zei ook, dat Wim gescheiden is! (*ziet hem voor zich*) Wim! Knappe knul.... En een hele goeie baan in 't vooruitzicht!

NEL: En hij draagt precies dezelfde soort kleding als ik, oma... Ook van dat hippe!

OMA: Wim zat op de vakschool in Schoonhoven. Studeerde voor Gouden Zilversmid en horlogemaker. Die had je moeder moeten nemen. Ze hadden een half jaar verkering, toen zij het uitmaakte. Waarom weet ik nog steeds niet!

NEL: Misschien weet tante Trui het wel!

OMA: Hoorde je de buitenbel?

NEL (*hard*): Misschien weet tante Trui 't wel!

OMA (*schouderophalend*): Zal best kunnen... 't Was zonde. Hij zou later de juwelierszaak van zijn ouders overnemen! Ze waren stinkend rijk!

SOPHIE (*links op, met schoudertas*): Zo, 't was maar goed dat ik even ging kijken! (*zet tas bij de koffers*) Han kon die ene weekendtas niet goed dicht krijgen. Nou moet hij zijn toiletpullen maar in een aparte tas meenemen!

NEL: Wat hoorde ik van oma, ma? Had je stinkend rijk kunnen zijn?

SOPHIE: Heeft ze over Wim verteld? Goud maakt niet gelukkig, kind! (*loopt naar wandkast*) Kijk! (*pakt sieradendoosje*) Elke twee, drie weken bracht hij een sieraad voor me mee.... En èèn keer een goud horloge! En twee bioscoopkaartjes. Want iedere Zondagmiddag zaten we bij een film. In het donker op de achterste rij. Om te kunnen voelen! Begrijp je? En te friemelen!

NEL (*lachend*): O ja? Onwijs, ma! Wat spannend!

SOPHIE (*aan tafel zitten*): Ik werd er tureluurs van. En ik zijn handen maar wegduwen! En ik maar zeggen dat hij ze bij zich moest houden. Twee uur lang! Hij kon 't niet laten. En dat elke Zondag! En niet alleen in de bioscoop, hoor.... Welnee... Als we thuis op de bank gingen zitten deed hij ook eerst het licht uit! Hij wilde altijd in het donker zijn om te kunnen rotzooien! (*opent 't kistje*)

NEL: Dat kon toch ook op klaarlichte dag?

SOPHIE: Ik kreeg er wat van! Ik heb 't 25 weken volgehouden, toen was de maat vol!

OMA (*haalt sieraden uit 't kistje*): Hij heeft er anders goed voor betaald!
Zo te zien!

SOPHIE: Juist! Hij kocht me, ma..... Met zijn goud en zilverwerk! En dat vond u prachtig, maar ik niet! (*ruimt sieraden op en brengt 't kistje weer in de kast*) Het enige sieraad wat ik draag, is een simpel halskettinkje wat ik van Han heb gekregen! En dat... (*wijst naar 't kistje, met wegwerpgebaar*) Dat kan me allemaal gestolen worden!

HAN (*links op met 2 propvolle weekendtassen*): Hè, hè... Het is me gelukt! (*zet ze bij de koffers en schoudertas. Ziet Nel*) Hallo, Nel! Kom je oma halen?

NEL: Ja. Dat was toch de bedoeling?

HAN: Natuurlijk. Alleen, eh.. je zal nog even moeten wachten, want ze heeft nog niets ingepakt!

NEL: Dat doe ik straks wel met haar!

HAN: Goed zo! Laat ik je eerst maar eens even goed bekijken. (*kijkt*) Nou, nou.... Wat zie je er hip uit, zeg. Loop eens even. (*Nel loopt*) Zo, zo... Weet je hoe een collega van mij zo'n broek noemde?

NEL: Een legging....

HAN: Nee! Een fluisterbroek!

NEL (*verbaasd*): Een fluisterbroek?

HAN: Ja! Een fluisterbroek! Hij zei.... Je ziet de lippen wel bewegen, maar je hoort ze niet!

NEL: Hè, hè... Leuk! Ha... Ha!

SOPHIE (*naar Han*): Nu even alle gekheid op een stokje, Han. Je zei zoëven dat Gert innerlijk niet deugde, maar hij was ziek, hoor! Dat vergeet jij!

HAN: Nee! Dat vergeet ik niet! Dat weet ik toch? Begin je daar nu al weer over!?

SOPHIE: Ma zei 't ook!

HAN: Ah... Dat dacht ik al, ja! Maar luister nou eens! Ik zat toch met hetzelfde, lieverd. Mijn vrouw was ook ziek! Die bracht ik ook van het ene Rusthuis naar het andere. Ik bleef aan 't slepen met dat mens!

SOPHIE: We konden, als hij goed was, best wel met elkaar opschieten! Alleen, als hij zo'n aanval kreeg, ja... Dan sloeg hij alles wat los en vast zat in elkaar. En mij erbij!

HAN: Alleen om aandacht te trekken, lieverd... Om jou de schuld te kunnen geven. Toen Mien en ik twee kinderen hadden, kon zij door haar ziekte, het werk niet meer aan.... En ik kreeg de schuld! Want ik had die kinderen verwekt! Ja... Waar blijf je dan!?

SOPHIE (*starend*): Dan werd hij weer opgenomen... En zat ik weer maanden, soms jaren, alleen met Nellie, onze kleine!

NEL: Oma... Was het dit jaar nou zes of zeven jaar geleden dat opa overleden is!?

OMA: Dat wordt 29 augustus acht jaar, meissie! We zijn 43 jaar samen geweest.

NEL: Zo, hé... Dat maak je ook niet veel meer mee....

OMA: Ja! Met z'n twee! En als hij bij dat ongeluk niet was omgekomen... waren we samen oud geworden!

HAN: En doof!

OMA: Want hij was nog kerngezond!

NEL (*harder*): En nooit ruzie gehad, oma?

OMA: Ja, hoor... Genoeg! Maar dat maakte je dan weer goed. Je moest wel! Waar moest je heen met je kind?

NEL: Gewoon op uzelf gaan wonen natuurlijk!

OMA: Bij m'n ouders hoefde ik niet aan te komen. En bijstand had je toen nog niet. Je kreeg niks!

NEL: Een poosje vrij zijn. Doen en laten wat u zelf wilt! Dat is toch heerlijk?

OMA: Men dacht niet eens aan scheiden. Dat kwam niet in je op! De schande alleen al! Nee, kind... je was getrouwd... en je hoorde bij elkaar te blijven!

NEL (*knikkend*): Tot het bittere einde, oma....

OMA (*knikkend*): Tot het bittere eind! Maar, toen ik alleen was en doof werd, wilde je moeder dat ik bij haar zou komen wonen. Op jouw kamertje.

SOPHIE: Ze hoorde zo weinig meer! De fluitketel niet, de deurbel niet... En de telefoon niet....

HAN: En als het om geld ging was ze helemaal stokdoof zeker!

SOPHIE: Ja... Dat is waar! Ze heeft er wel een beetje misbruik van gemaakt! Dat moet ik toegeven. Ze was soms wel een beetje ondeugend! Hè... Oma?

HAN: Dat zijn alle mensen die in nood zitten, Sophie! De psychiater van mijn ex zei op een keer tegen mij, dat Mien voor 10 procent ziek was en voor 90 procent ondeugend! Dat zegt toch wel genoeg!

NEL: Ja... Dat schiet ook niet op!

HAN: Ik ben 25 jaar met haar getrouwd geweest... En toen ik tegen die dokter vertelde dat ik van haar ging scheiden, zei hij.. Dat had je twintig jaar eerder moeten doen!

SOPHIE: Hij moest toch wat zeggen?

HAN: Nou vraag ik je! Met twee van die kleine ukkies!

SOPHIE: Weet die man veel... (*oma valt met rustige schokjes in een doezelden slaap*)

HAN: Ik heb gewacht tot zij groot genoeg waren, een baan hadden en verkering kregen, toen ben ik opgestapt. Maar mijn leven was wel doorgedaan. Dat was geen leuke tijd!

SOPHIE: Ik weet er alles van, Han.. Ik heb ook gewacht tot Nel getrouwd was!

HAN: Wat kunnen mensen elkaar toch aandoen! Daar trouw je toch niet voor?!

SOPHIE: Er zijn gelukkig ook nog goeie huwelijken. (*peinst*) Denk ik!

HAN: O ja... Voor ik 't vergeet, Sophie... Ik heb mijn toiletpullen in die boodschappentas gedaan, maar... nu is er nog heel waar ruimte over! Ik weet niet of jij nog meer....

NEL (*verbaasd*): Nog meer? Nou... dat schiet ook niet op! Jullie gaan toch maar een week weg?

SOPHIE: Een midweek.

NEL: Een midweek? Vier dagen? (*loopt naar koffers*) Dat is dan voor elke dag een koffer! Hoe krijg je die vracht in godsnaam bij de bushalte!

HAN: Dat vraag ik me ook af, ja! Ik zal een paar keer moeten lopen!

NEL: Wat neemt u nou toch allemaal mee, ma?

SOPHIE: Niks geen bijzonders, hoor.. Maar als je hier in Nederland gaat wandelen, of fietsen, moet je wel regenkleding bij je hebben. En warm ondergoed. En goeie schoenen!

HAN: En lakens en slopen!

SOPHIE: Ja! Ik ga niet tussen de lakens van een ander liggen!

NEL: Dat doen er zoveel, ma! Ze zijn gewassen, hoor.... Wees nou toch wijzer! Het is vandaag maandag. Vanavond komt u daar pas aan! Dan heeft u alleen. (*telt op vingers*) Dinsdag, woensdag en donderdag om te wandelen, want vrijdag komt u weer naar huis! Maar. (*wijst*) Er staat hier wel voor vier weken!

SOPHIE (*bij de koffers*): Misschien is het iets te veel...

NEL: Iets te veel? Ma toch....

SOPHIE: Han heeft ook te veel geld bij zich!

NEL (*verbaasd*): Waar slaat dat nou op?! Al had hij vier briefjes van duizend bij zich.... Daar voel je echt niks van!

SOPHIE (*wanhopig*): Ja, eh... Ik kan er nu niets meer uithalen, Nel! Ten eerste zou ik niet weten wat... en ten tweede, als ik het wist, zou ik niet weten in welke koffer het zit!

NEL (*resoluut*): Ik haal m'n auto wel!

SOPHIE: Je auto????

NEL: Ja, natuurlijk! Ik laat m'n stiefie niet zo. (*gaat met doorgezakte knieën lopen*) naar de bushalte gaan!

HAN: Dat vind ik lief van je, Nelleke.....

NEL (*naar oma, hard*): Oma.... (*Oma schrikt wakker*) Ik ga eerst even mijn auto halen!

OMA: Wat? Moet ik jou betalen?

NEL: Nee. (*hard*) Ik ga mijn auto halen! Gaat u maar alvast beginnen met inpakken!

OMA: Oh... (*staat op*) Dat is goed, hoor, kind.... Ik geloof dat ik in slaap gevallen was... (*naar linksachter*)

HAN (*tot oma*): Vergeet uw super dunne Ultra Always niet in te pakken!

OMA (*tot Han*): Ik heb altijd gevulde toffees bij me. (*links af*)

NEL: Tot zo dan! (*rechts af*)

SOPHIE (*naar Han*): Had je nog veel ruimte over in die boodschappentas, Han?

HAN: Behoorlijk, ja.....

SOPHIE: Dan neem ik ook mijn ochtendjas mee! Je weet nooit of daar op die camping een melkboer aan de deur komt!

HAN: Nee, schat.... Alle eten en drinken moet ik in de kampwinkel gaan halen. En dat doe ik graag voor jou!

SOPHIE: In zo'n dure kampwinkel? Niks daarvan! Er staat een tas met eten en drinken in de keuken. En een zak aardappelen!

HAN: Toe maar! Je vergeet dat Nel maar een klein auto'tje heeft, geloof ik! (*met hopeloos gebaar, lachend*) En toch hou ik van je, Sophie.....

SOPHIE: Ik ook van jou, Han! Net zoveel als vroeger, toen we zestien waren. Toen hebben we toch een paar jaar verkering gehad?

HAN: Vijf jaar, om precies te zijn. Van ons zestiende tot ons eenentwintigste!

SOPHIE: Jij was de enige van al mijn vroegere vriendjes waar ik het zo lang mee uitgehouden heb! Weet je dat?

HAN: Dat weet ik... En ineens was 't over. Ineens hield je niet meer van me. Ineens maakte jij onze verkering uit! Daar heb ik het ontzettend moeilijk mee gehad, Sophie.....

SOPHIE: Ik had 't er ook moeilijk mee, Han..... Geloof me! Ik hield echt wel van je. Maar niet van dat rot-voetballen van jou!

HAN: Ach... Kom nou toch, Sophie... Dat was alleen maar op zondagmiddag?

SOPHIE: Daarom juist! Mijn ouders woonden in een café! Dat wist je. Met feest- en vergaderzalen. Dat was nou eenmaal zo! Je wist ook dat ik mijn vader altijd moest helpen met koffie rondbrengen! Doordeweeks bij de vergaderingen, zaterdag 's avonds op de feestavonden en zondag 's morgens bij de muziekvereniging! Zondag 's avonds moest ik serveren bij de danslessen en pianospelen! Ik was alleen zondag 's middags vrij... En dan was jij op 't voetbalveld! We waren zo weinig samen, Han!

HAN: Je had toch mee kunnen gaan naar het voetbalveld?

SOPHIE: Dat heb ik toch 'n keer gedaan? Maar ik voelde me niet thuis tussen die scheldende supporters! Je hoorde de hele middag niets anders dan: "Trap hem voor z'n sodemieter" of " Bloed aan de paal"! Nou... Leuk, hoor!

HAN: Ik wist niet dat je het daar toen zo moeilijk mee had, lieverd!

SOPHIE: Sorry, Han.... Maar ik had 't idee dat je meer van je voetbal hield, dan van mij!

HAN: Ben je daarom met Gert meegegaan!?

SOPHIE: Ja, natuurlijk! Hij voetbalde tenminste niet. Met hem kon ik zondag 's middags wandelen of fietsen!

HAN: Ja, maar... één ding begrijp ik dan niet.... Als ik in het veld liep, stond hij altijd langs de lijn! Dan was hij toch ook niet bij je?

SOPHIE: Dat was pas later! Toen we getrouwd waren. Toen stuurde ik hem zelf naar het voetballen. Om een poosje rust te hebben. Maar hij voetbalde niet!

HAN: Wat maakte dat nou uit...

SOPHIE: Alles! En nu nog wat... Ik heb met Gert maar één kind gekregen. Als ik met jou getrouwd was, had ik er dertien gehad. Een elftal en twee reserves!

HAN (*lachend*): Nou... Dat geloof ik niet, hoor....

SOPHIE: Ik was bang van wel! Je was helemaal bezeten van dat voetballen. Sorry, maar... ik wilde geen fokstier voor een voetbalclub!

HAN: Laten we er maar mee stoppen, lieverd... We raken hier toch nooit over uitgepraat!

SOPHIE: Omdat het me nog steeds dwars zit, Han. We hadden samen zo'n fijn leven kunnen hebben. Je merkt het nu toch? Nu je niet meer voetbalt, kunnen we toch goed met elkaar opschieten?

HAN: Natuurlijk! En laten we dat zo houden nu we het grootste deel van ons leven al achter de rug hebben!

SOPHIE: Dat doen we ook! Maar als je nog iedere zondagmiddag naar 't voetballen was gaan kijken, had ik nu niet met jou op vakantie gegaan!

HAN: Zo is dat! En nu moet ik nog even naar de vliering om Nelis te halen. We zouden toch aan inbraak-preventie doen? Tot straks! Ik ben zo terug. (*linksachter af. Sophie haalt stofzuiger uit een kast, gaat zuigen. Han na even van links op met een grote tas drink- en eetwaren en een 10 kilozak aardappelen*) Ik kwam door de keuken, Sophie... En ik zag deze eetwaren staan.

SOPHIE: Goed zo, Han!

HAN (*gekscherend*): Daar kunnen we straks absoluut niet van eten, want dan hebben we op de camping niet genoeg. (*zet tas en aardappelen bij de koffers en tassen*) Kan ik je nog ergens mee helpen, Sophie?

SOPHIE (*hoofdschuddend*): Ga jij Nelis maar halen!

HAN: Oké... (*gaat weer links af*)

SOPHIE (*stofzuigt, na enige tijd klinkt rechtsachter de voordeurbel*): De bel! (*zet stofzuiger uit gaat rechts af, laat de deur open*) Hallo, meneer...

WIM (*rechts op*): Hallo, Sophie. Jij bent toch Sophie? Sophie van Sprang?

SOPHIE (*op*): Ja, dat klopt.

WIM: Ik zou je even willen spreken. Mag ik verder komen?

SOPHIE: Ja, hoor... Loop maar door!

WIM: Herken je mij niet meer, Sophie?

SOPHIE: Even kijken. Je gezicht komt me wel bekend voor, maar...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto